

Богданъ извади отъ копринения си поясъ свитѣкъ отъ телешка кожа, и предъ очитѣ на всички го даде на байулата. Мария веднага го распечата и почна да го чете.

Капки потъ оросиха челото на деспота. Никога презъ живота си по-късно, той не изпита вече такъвъ смразяващъ ужасъ. Той дигна очи къмъ Мария, която спокойно четѣше и се усмихваше. Най-сетне тя сгъна свитѣка, остави го въ ловджийската си чанта и каза:

— Да дойда за една две недѣли въ България сега не мога. Но винаги съмъ имала горещо желание да видя отново приятелкитѣ си. Нека Люляна, Бона, Петкана и Траяна ми дойдатъ на гости. Ще ги чакамъ и приема съ най-дълбока радостъ. Отговорътъ ми до свѣтлия царъ Борилъ ще бжде готовъ тази вечеръ.

Богданъ се поклони. Сърдцето му биеше съ ярки, звънливи удари.

Следъ като се прибра въ покоитѣ си, преди да отиде на съвета на баронитѣ, байулата отново извади писмото и дълго го препрочита. Лицето ѝ се сгърчи въ мъчителна, тежка мисълъ. Илища и другаритѣ му искаха най-сетне отъ нея услуга. И тя бѣ обещава, бѣ се заклела да не имъ отказва на никое желание. Но този пътъ то бѣ неразумно. Съзаклятницитѣ искаха да се попрѣчи на всѣка цена нови войски да не заминатъ къмъ Нишъ. Защото въ такъвъ случай, Борилъ щѣше да се види принуденъ да изпрати въ помощъ на Анри латинскитѣ гарнизони, които го крепѣха въ България. И тогава ржцетѣ на бунтовницитѣ щѣха отново да бждатъ развързани.

Въ безсиленъ гнѣвъ Мария смачка свитѣка, стѣпка го на земята. Безумни ли бѣха Илища, Добромиръ и другитѣ? Ако сърбитѣ и венгритѣ сломятъ латинитѣ, не бѣше ли твърде вѣроятно да потеглятъ следъ това къмъ най-беззащитната страна — България? Щомъ Андрея измѣчаше тъй лесно думата си, защо да не се допусне, че както се бѣ съгласилъ съ Анри да подѣли Сърбия, сега още по-лесно щѣше да се съгласи да подѣли съ великия жуланъ България? Или можеби тѣ смѣтаха, че Йоанъ ще може веднага да вземе властъ и царствъ, да събере разпилѣнитѣ